

I. МЛАДИ ГОДИНИ

Азъ съмъ се родилъ въ 1830 година, въ Сливенъ. На баща ми името бѣше Иванъ Хитовъ, а на майка ми — Сжба. Баща ми се е наричалъ Хитовъ затова, защото на дѣда ми името е било Хито. На майчиния ми баща името е било Христоскалъ, а Христоскаловъ баща е билъ Златко чорбаджи, който едно време е билъ твърде знаменитъ човѣкъ и когото и до днесъ още поминатъ сливненци. Когато Златко чорбаджи преминавалъ презъ града, то турцитѣ му ставали на крака и низко му се покланяли; а когато влазялъ въ мезлича, то хановетѣ и бейоветѣ му очищали мѣсто и канѣли го да седне. Неговитѣ лозя сж се обирали съ зурли, съ тжпани и съ голѣмо веселие. Златко чорбаджи билъ наплашилъ турцитѣ дотолкова, щото тия се решили да го убиятъ, — и убили го. Той е погиналъ тогава, когато билъ още младъ и зеленъ. Ето що говори за тоя човѣкъ българското предание:

Събрали сж се, набрали
Агитѣ, чорбаджиитѣ, —
Червено вино пиеха,
Единъ другиму думаха:
— О леле, Боже, до Бога!
Не можемъ да се отървемъ
Отъ Златка чорбаджията,
Отъ Златка, отъ душманина!
Страшенъ е Златко чорбаджи,
Че варди сиромаситѣ,
Помага на вдовицитѣ,
Като балканско овчарче